

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Kolcuna a sudcov JUDr. Martina Vladika a JUDr. Viery Petríkovej, v právnej veci žalobkyne : **E. G.**, bývajúca v T., zastúpená JUDr. P. J., advokátom v P., proti žalovaným : **1/ V. K.**, **2/ A. K.**, obaja bývajúci v T., obaja zastúpení JUDr. J. D., advokátom v T., **o určenie hranice medzi pozemkami a o vzájomnom návrhu žalovaných 1/, 2/ o určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 4 C 28/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 20. októbra 2011 sp. zn. 8 Co 6/2011

t a k t o :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ trovy dovolacieho konania, ktoré tvoria trovy právneho zastúpenia v sume 73,95 € do rúk alebo na účet JUDr. J. D. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Topoľčany rozsudkom z 10. decembra 2010 č.k. 4 C 28/2009-163 určil hranicu medzi pozemkami v katastrálnom území T. a to parc. č. X., záhrada o výmere X. m² zapísanú na LV č. X. a parc. č. X., záhrada o výmere X. m² zapísanú na LV č. X. podľa znaleckého posudku č. X. a jeho doplnenia znalkyne Y. S. a geometrického plánu č. X. vyhotoveného dňa 13.7.2010, overeného Správou katastra T. dňa 27.8.2010 pod č. X., ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť tohto rozsudku tak, že hranica medzi pozemkami vedie z bodu 44 do bodu 45 vyznačených v geometrickom pláne. Vzájomný návrh žalovaných na určenie

vlastníckeho práva k novovytvorenej parcele č. X., záhrada o výmere X. m² v katastrálnom území T. zamietol. Uložil žalovaným 1/, 2/ uhradiť jednak trovy štátu a jednak trovy konania. Vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že návrh žalobkyne na určenie hranice pozemkov je dôvodný, nakoľko znaleckým dokazovaním bolo zistené, že súčasné oplotenie medzi parcelami č. X., ktorej vlastníčkou je žalobkyňa a parcelou č. X., ktorej spoluvlastníkmi sú žalovaní, nemá priebeh ani po hranici zobrazenej v katastrálnej mape ani podľa hranice zobrazenej v geometrickom pláne č. X., ktorý bol vypracovaný v čase, keď došlo k pridelovaniu pozemkov pre účely založenia záhradok, pričom záber do pozemku žalobkyne v prednej časti predstavuje X. m a v zadnej časti je to X. m. Celkovo žalovaní zabrali z pozemku žalobkyne plochu X. m² a teda zasiahli do vlastníckeho práva žalobkyne. Geometrickým plánom bola zohľadnená skutočnosť, že platné údaje katastra nie sú v súlade s pôvodným geometrickým plánom, a preto podľa údajov katastra zabratá časť pozemku žalobkyne je o výmere X. m² a podľa pôvodného geometrického plánu je to X. m². V zmysle znaleckého posudku a geometrického plánu rozhodol tak, že určil hranicu medzi pozemkami tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku. Mal za to, že vzájomný návrh žalovaných nie je dôvodný a preto ho aj zamietol, keď je nesporné, že pozemky boli zamerané na vytvorenie záhradok v roku 1978 a následne v roku 1979 boli pridelované do osobného užívania. Právni predchodcovia žalovaných spolu so žalovaným 1/ začali budovať oplotenie na domnejšej hranici pozemkov tak, že tam osadili oceľové stĺpy v betónových pätkách a keď sa žalovaní stali vlastníckmi pozemku, tak na existujúce stĺpy osadili pletivo a oplotenie pozemkov teda existovalo už v čase, keď žalobkyňa sa v roku 1994 stala vlastníčkou parcely č. X.. V danom prípade však nebola preukázaná dobromyseľnosť žalovaných o tom, že im vlastnícky patrí časť pozemku žalobkyne, pretože pri zachovaní obvyklej opatrnosti museli zistiť, že užívajú pozemok o väčšej výmere ako im v skutočnosti patrí, pretože keď pozemok kupovali, tak bol znalcom J. M. vypracovaný znalecký posudok, v ktorom bolo uvedené, že v prednej časti je pozemok oplotený drôteným pletivom na oceľových stĺpikoch o dĺžke X. m, pričom bežným zmeraním pozemku v prednej časti by museli žalovaní zistiť, že užívali pozemok širší o X. m a teda vo väčšej výmere ako im vlastnícky patrí. Proti dobromyseľnosti žalovaných svedčí aj to, že pozemok užívali ešte v čase, keď neboli jeho vlastníckmi a oplotenie začal budovať p. N. spoločne so žalovaným 1/ a teda pri obvyklej opatrnosti by už v tom čase museli zistiť, kadiaľ má viesť hranica pozemkov a kadiaľ teda môžu oplotenie budovať. Žalovaní teda nemohli byť dobromyseľní v tom, že oprávnené užívajú časť pozemku žalobkyne, a že im patrí táto časť pozemku a preto nie je dôvodný návrh žalovaných na určenie vlastníckeho práva k zabratej časti pozemku.

Krajský súd v Nitre na odvolanie žalovaných 1/, 2/ rozsudkom z 20. októbra 2011 č.k. 8 Co 6/2011-186 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že určil žalovaných 1/, 2/ za bezpodielových spoluvlastníkov v celosti k novovytvorenej parcele č. X., záhrada o výmere X. m² v katastrálnom území T. podľa znaleckého posudku č. X. a jeho doplnenia znalkyne Y. S. a geometrického plánu č. X. vyhotoveného dňa 28.7.2010, overeného Správou katastra T. dňa 31.8.2010 pod č. X., ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť tohto rozsudku. Ďalej určil, že hranica medzi parcelou žalobkyne č. X. a parcelami žalovaných 1/, 2/ č. X. a X. tvorí červeno zakreslená hranica medzi parcelou č. X. a parcelou č. X. v geometrickom pláne uvedenom pod bodom I. tohto rozsudku. Uložil žalobkyni zaplatiť trovy konania štátu a žalovaným 1/, 2/ trovy konania. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil v otázke posúdenia splnenia podmienok vydržania spornej nehnuteľnosti žalovanými 1/, 2/. Na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že vzájomný návrh žalovaných bol dôvodne podaný, keďže došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva žalovaných 1/, 2/ k novovytvorenej parcele X., záhrada o výmere X. m² vydržaním za súčasného splnenia všetkých zákonných predpokladov vydržania. V konaní bola preukázaná oprávnená držba spornej nehnuteľnosti žalovanými 1/, 2/, ich dobromyseľnosť, keďže fakticky a nepretržite nehnuteľnosť ovládali, a užívali ju od roku 1985, nakladali s nehnuteľnosťou ako s vlastnou s presvedčením, že im patrí a to po celú vydržaciú dobu. Ich presvedčenie, že im nehnuteľnosť patrí vychádzalo z okolností spočívajúcich jednak z uzatvorenia samotnej kúpnej zmluvy s predávajúcimi L. a A. N. registrovanou Štátnym notárstvom pod R. dňa 10.7.1985, s ktorou prešlo súčasne na žalovaných i právo osobného užívania pozemku ohľadne parcely č. X., záhrady o výmere X. m² v katastrálnom území T., pričom v tom čase sa jednalo o parcelu č. X. o výmere X. m² ako aj z daného užívacieho stavu tejto nehnuteľnosti v čase uzavretia predmetnej kúpnej zmluvy, kedy užívali žalovaní tiež toho času zameranú spornú novovytvorenú parcelu č. X., ktorý užívací stav zodpovedá i súčasnej dobe a ktoré okolnosti ich viedli k presvedčeniu, že v užívacom stave v akom prevzali predmet kúpnej zmluvy a vstúpili i do osobného užívania, vlastníctva tohto pozemku v čase uzavretia predmetnej kúpnej zmluvy, nadobudli do užívania, vlastníctva i toho času zameranú novovytvorenú parcelu č. X. Ich presvedčenie vychádzalo i z užívacieho stavu predchádzajúcich užívateľov parcely č. X. L. a A. N. od roku 1979, o ktorom užívacom stave mali žalovaní pred kúpou vedomosť, ktorí užívatelia taktiež v rovnakom rozsahu a užívacom stave ako vlastne užívali nielen parcelu č. X., ale i spornú toho času novovytvorenú parcelu č. X. Presvedčenie žalovaných vychádzalo i z užívacieho stavu žalobkyne ako vlastníčky parcely č. X. od roku 1994 a z užívacieho stavu užívateľov

vlastníkov parcely č. X. manželov M. a A. S. (predchádzajúcich užívateľov a vlastníkov) od roku 1979 (kedy došlo k uzavretiu vyššie citovaných dohôd o zriadení práva osobného užívania pozemku), ktorí v rovnakom užívacom stave nehnuteľnosť užívali a boli presvedčení, že v tomto užívacom stave im aj vlastnícky patria až do roku 1994. V tomto smere poukázal na ustanovenie § 872 ods. 1 veta prvá OZ, keď podľa novely Občianskeho zákonníka č. 509/1991 Zb., § 872 ods. 1 veta prvá OZ účinného od 1.1.1992 právo osobného užívania vzniknuté podľa doterajších predpisov, ktoré trvá ku dňu nadobudnutia účinnosti tohto zákona, mení sa dňom účinnosti tohto zákona na vlastníctvo. S poukazom na túto skutočnosť, že oprávnená držba žalovaných 1/, 2/ od roku 1985 (ako aj oprávnená držba ich právnych predchodcov v rokoch 1979 až 1985) vychádzala z domnelého právneho dôvodu, teda z toho, že ako držitelia boli so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľní, že im právny titul nadobudnutia svedčí, to dostatočne preukazuje záver o nadobudnutí ich vlastníctva vydržaním. Pokiaľ ide o desaťročnú vydržaciu dobu žalovaných 1/, 2/ bolo možné do nej započítať podľa § 872 ods. 6 OZ čas, po ktorý ich právni predchodcovia mali pozemok v nepretržitej držbe aj pred účinnosťou tohto zákona, teda pred 1.1.1992, avšak k vydržaniu (uplynutiu vydržacej doby) malo dôjsť najskôr k 1.1.1992, pričom v konaní bolo preukázané, že v čase do uplynutia vydržacej doby nedošlo k takej okolnosti, ktorá by mala za následok prerušenie vydržacej doby, v dôsledku čoho by prestali byť žalovaní (resp. ich právni predchodcovia) dobromyseľní v tom, že im nehnuteľnosť patrí. Odvolací súd teda dospel k záveru, že v danej veci je naliehavým právnym záujmom ochrana porušeného vlastníckeho práva a potreba zaznačenia hranice pozemkov do katastra nehnuteľností a jej vytýčenie v teréne, pretože medzi vlastníkmi susedných pozemkov dochádza k nezrovnalostiam ohľadom hraníc ich pozemkov a tým, že žalovaní ako vlastníci sporného pozemku sa snažia prostredníctvom súdneho konania získať právne relevantný podklad, na základe ktorého by dosiahli zmenu zapísanej hranice v katastri nehnuteľností, ktorý rozsudok o určení priebehu hranice pozemkov má deklaratórny charakter (nie konštitutívny). Týmto rozsudkom sa nevytvára nový právny stav, súd iba konštatuje, aký je právny stav priebehu hranice. S poukazom na vyššie uvedený právny záver a vyhovie vzájomnému návrhu žalovaných pre určenie hranice medzi parcelou žalobkyne č. X. a parcelami žalovaných 1/, 2/ č. X. a X. a pri určení vlastníckeho práva žalovaných k novovytvorenej parcele č. X. vychádzal zo znaleckého posudku č. X. a jeho doplnenia znalkyne Y. S. a na rozdiel od súdu prvého stupňa z geometrického plánu č. X. vyhotoveného dňa 28.7.2010 overeného Správou katastra Topoľčany dňa 31.8.2010 pod č. X., teda z platného stavu katastra.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, ktorého prípustnosť odvodzovala z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p., t.j. nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že odvolací súd nesprávne vyložil ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sa týkajú vydržania. Jedným zo základných predpokladov vydržania je aj oprávnená držba, ktorá spočíva v omyle držiteľa, ktorý sa domnieva, že je vlastníkom držanej veci alebo subjektom vykonávaného práva. Oprávnená držba nemôže spočívať v takom omyle držiteľa, ktorému sa tento mohol pri bežnej opatrnosti vyhnúť. Omyl držiteľa musí byť ospravedlniteľný. Omyl je ospravedlniteľný, ak k nemu došlo napriek tomu, že mýliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého vyžadovať. Podľa jej názoru táto podmienka vydržania splnená nebola, keďže v dobe, keď žalovaní pozemok kupovali bol vypracovaný znalecký posudok J. M., na základe ktorého mohli žalovaní bežným zameraním zistiť, že užívajú pozemok širší o X. m a teda vo väčšej miere, ako im vlastnícky patrí. Taktiež sa domnieva, že nebola splnená podmienka dobromyseľnosti, keďže oplotenie začal budovať p. N. spoločne so žalovaným 1/, a teda pri zachovaní obvyklej opatrnosti museli už v tom čase zistiť, kadiaľ má viesť hranica pozemkov. Žalovaní teda nemohli byť dobromyseľní v tom, že oprávnené užívajú časť pozemku žalobkyne, a že im patrí táto časť pozemku. Taktiež z výpovede svedkov S., ako právnych predchodcov žalobkyne vyplynulo, že nikdy nedali žalovaným súhlas, aby spornú časť pozemku užívali, resp. aby si ju oplotili. Navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil a jej žalobe vyhovel, vzájomný návrh žalovaných zamietol a priznal jej trovy konania. Zároveň žiadala, aby odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalovaní vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne navrhli dovolanie zamietnuť a priznať im trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorá je zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou,

ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p., a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Dovolateľka žiadnu z týchto väd nenamietala a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Ani vadu tejto povahy dovolateľka nenamietala a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Dovolateľka namieta, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Odvolaací súd v preskúmanavanej veci správne právne posúdil otázku vydržania, jeho zákonné predpoklady a správne vyvodil, že žalovaní splnili všetky zákonné predpoklady vydržania, s čím sa ako aj so zisteným skutkovým stavom stotožňuje i dovolací súd.

Podľa § 134 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má v nepretržitej dobe v držbe po dobu troch rokov, a ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Takto nemožno nadobudnúť vlastníctvo k veciam, ktoré nemôžu byť predmetom vlastníctva, alebo k veciam, ktoré môžu byť len vo vlastníctve štátu alebo zákonom určených právnických osôb (§ 125 Občianskeho zákonníka).

Podľa § 129 ods. 1 Občianskeho zákonníka držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba.

Podľa § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

Ustanovenia § 134 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka upravuje vydržanie ako osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva. Ide o nadobudnutie vlastníckeho práva na základe inej skutočnosti ustanovenej zákonom. Vydržanie vlastníckeho práva je jeho nadobudnutie v dôsledku kvalifikovanej držby veci, vykonávanej po zákonom stanovenú dobu. Funkciou vydržania je umožniť nadobudnutie vlastníctva držiteľovi, ktorý vec dlhodobo ovláda v dobrej viere, že je jej vlastníkom, pričom táto dobrá viera (dobromyseľnosť) je podľa platnej úpravy daná „so zreteľom na všetky okolnosti“. Vydržanie tak hojí najmä vady alebo nedostatok nadobúdacieho titulu. V prípade, že zmluva je neplatná pre vadu, o ktorej nemohol nadobúdateľ pri zachovaní obvyklej opatrnosti vedieť, alebo ak tu výnimočne titul vôbec nie je a nadobúdateľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že tu titul je, stane sa nadobúdateľ veci jej oprávneným držiteľom a pri splnení ďalších podmienok ju vydrží. Účelom vydržania je uviesť do súladu dlhodobý faktický stav so stavom právnym.

Okrem spôsobilého predmetu vydržania a spôsobilého subjektu vydržania, základnými predpokladmi vydržania sú oprávnená držba a nepretržitosť tejto oprávnenej držby počas celej zákonom ustanovenej doby.

V zmysle ustanovení § 129 ods. 1 a § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávneným držiteľom je ten, kto nakladá s vecou ako s vlastnou a je so zreteľom na všetky okolnosti

dobromyseľný, že mu vec patrí. Dobromyseľnosť teda znamená, že držiteľ je ohľadne existencie svojho práva v omyle. Posúdenie, či držiteľ je alebo nie je dobromyseľný treba hodnotiť vždy objektívne a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) účastníka a treba vždy brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal, resp. nemohol mať po celú vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec patrí. O dobromyseľnosti možno hovoriť tam, kde držiteľ drží vec v omyle, že mu vec patrí a ide pritom o omyl ospravedlniteľný. Ospravedlniteľný omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať. Omyl môže byť nielen skutkový ale aj právny. Právny omyl spočíva v neznalosti alebo v neúplnej znalosti všeobecne záväzných právnych predpisov a z toho vyplývajúceho nesprávneho posúdenia právnych dôsledkov právnych skutočností.

Pokiaľ v preskúmvanej veci žalovaní 1/, 2/ nadobudli v roku 1985 výlučné bezpodielové spoluvlastníctvo k parcele č. X., záhrady o výmere X. m² v katastrálnom území T. (susedného pozemku, ktorého hranica je predmetom konania) zapísanej na LV č. X., ako aj titul nadobudnutia, kúpna zmluva registrovaná Štátnym notárstvom pod R. dňa 10.7.1985, podľa obsahu ktorej nadobudli od predávajúcich L. a A. N. záhradný prístrešok, oplotenia a porasty v tom čase na parcele č. X. o výmere X. m², s ktorým prechodom vlastníctva došlo súčasne k prechodu práva osobného užívania tohto pozemku, pričom v konaní bolo preukázané, že L. a A. N. predmetnú nehnuteľnosť nadobudli do užívania na základe dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku uzavretej dňa 18.4.1979 s Československým štátom zastúpeným Mestským národným výborom v Topoľčanoch, ako parcelu č. X. o výmere X. m², pričom súčasťou užívania tejto parcely bola aj časť parcely č. X. o výmere X. m², ktorej zodpovedá novovytvorená parcela č. X., boli žalovaní so zreteľom na všetky okolnosti (objektívne) v dobrej viere, že sú vlastníckmi aj tejto časti nehnuteľnosti. O svojom vlastníctve boli subjektívne presvedčení vzhľadom na právne i skutkové okolnosti spojené s uzatvorením kúpnej zmluvy, keď došlo aj k prechodu práva osobného užívania tohto pozemku s poukazom na užívaciú hranicu ako aj užívací stav tejto nehnuteľnosti v čase uzavretia predmetnej kúpnej zmluvy, ktorý užívací stav zodpovedá i súčasnej dobe, a ktoré okolnosti ich viedli k presvedčeniu, že v užívacom stave, v akom prevzali predmet kúpnej zmluvy a vstúpili i do osobného užívania, vlastníctva tohto pozemku v čase uzavretia predmetnej kúpnej zmluvy nadobudli do užívania, vlastníctva i toho času

zameranú novovytvorenú parcelu č. X. Ich presvedčenie vychádzalo i z užívacieho stavu predchádzajúcich užívateľov parcely č. X. L. a A. N. od roku 1979, o ktorom užívacom stave mali žalovaní pred kúpou vedomosť, ktorí užívatelia taktiež v rovnakom rozsahu a užívacom stave ako vlastnú užívali nielen parcelu č. X. ale i spornú, t.č. novovytvorenú parcelu č. X. Presvedčenie žalovaných vychádzalo i z užívacieho stavu žalobkyne ako vlastníčky parcely č. X. od roku 1994 a z užívacieho stavu užívateľov vlastníkov parcely č. X. manželov M. a A. S. (prechádzajúcich užívateľov a vlastníkov) od roku 1979 (kedy došlo k uzavretiu vyššie citovaných dohôd o zriadení práva osobného užívania pozemku), ktorí v rovnakom užívacom stave nehnuteľnosť užívali a boli presvedčení, že v tomto užívacom stave im aj vlastnícky patrí až do roku 1994. Podľa názoru najvyššieho súdu už z tohto dôvodu boli žalovaní „so zreteľom na všetky okolnosti“ v dobrej viere, že sú vlastníkami spornej, t. č. novovytvorenej parcely č. X., keď za daných okolností pri zachovaní náležitej opatrnosti, ktorú možno od nich požadovať, nemohli mať pochybnosti ani s poukazom na nízku výmeru spornej, t. č. novovytvorenej parcely, že užívajú aj nehnuteľnosť, ktorú vyššie citovanou zmluvou od manželov N. nenadobudli do osobného užívania, resp. že manželia N. nie sú jej vlastníkami. Obdobne ani účastníci konania, ako aj predchádzajúci vlastníci predmetných pozemkov nemali vedomosť o tom, že daný súčasný užívací stav, súčasné oplotenie nemá priebeh po hranici zobrazenej v katastrálnej mape ani podľa hranice zobrazenej v geometrickom pláne č. X.. Správnosť právneho záveru odvolacieho súdu preto umocňujú uvedené konkrétne okolnosti prípadu o dobrej viere držiteľov (žalovaných) pri vstupe do držby. Hodnotenie skutkových okolností, na ktoré odvolací súd vzal zreteľ pri svojich úvahách ohľadom dobrej viery (dobromyseľnosti žalovaných) pri nadobúdaní titulu (pri vstupe do držby spornej časti nehnuteľnosti) však dovolaciemu preskúmaniu nepodliehajú.

Z uvedeného vyplýva, že dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. nie je daný a keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 1 O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešní účastníci v dovolacom konaní podali návrh na uloženie povinnosti nahradiť im trovy tohto konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol žalovaným vypracovaním vyjadrenia z 26. januára 2012 k dovolaniu

žalobkyne (§ 14 ods. 1 písm.b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 11 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 58,69 €, ktorá sa v zmysle § 13 ods. 2 predmetnej vyhlášky znižuje o 50 %, keďže ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch klientov, čo činí 58,69 € ako aj náhradu výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu § 1 ods. 3 a § X. ods. 3 tejto vyhlášky, t.j. 7,63 x 2 čo spolu predstavuje sumu 73,95 €. Dovolací súd nepriznal trovy právneho zastúpenia za prevzatie a prípravu, keďže JUDr. J. D., právny zástupca žalovaných ich zastupoval pred súdmi nižších stupňov.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. apríla 2013

JUDr. Jozef. Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová